Una ciutat desigual

Sant Cugat dóna una imatge de ciutat idíl·lica on conviuen en harmonia xalets de luxe, bombolles comercials, parcs verds, rotondes florides i gent rica. Aquesta imatge no és pas casual. Ja fa més de trenta anys que els successius governs convergents han apostat per un model de ciutat residencial d'alt nivell adquisitiu i han reproduït un seguit de polítiques privilegiades que han deixat al marge el benestar de la majoria de la població santcugatenca i d'aquelles persones que més ho necessiten. Els grans esforços del nostre Ajuntament per crear aquesta imatge bucòlica i ignorar la resta de realitats han donat els seus fruits i ha calat a fons en la nostra societat.

Però en realitat, la nostra ciutat no és tan idíl·lica. Existeixen greus problemes estructurals, com l'habitatge, i estem molt lluny de ser una ciutat pionera en igualtat. De fet, som una de les ciutats amb fortes desigualtats més fortes entre la ciutadania. Això no ho dic jo, sinó l'Índex de Gini, que estableix que tenim un dels coeficients de desigualtat més alts del país.

A més, segons les dades del Baròmetre Inclusiu de Sant Cugat, l'11,4% de la ciutadania de Sant Cugat es trobava l'any 2017 en una situació de forta necessitat econòmica i no podia fer front a les despeses més bàsiques. Del total de persones que estaven en aquesta situació, el 69,6% no podien pagar les factures dels subministraments bàsics (llum, gas, comunitat, etc.); el 52,2% no podien pagar les despeses de l'habitatge (hipoteca o lloguer); i un 19,6% no podia fer front a les despeses relacionades amb l'alimentació.

No crec que la situació hagi millorat des de principi d'any. La distribució de la riquesa també és desigual a la nostra ciutat on el 58,76% de la renta local està en mans d'un petit 20% de la població, mentre que el 20% de la població més pobre disposa únicament d'un 2,89% de la renta local. Totes aquestes dades contrasten amb la inversió que fa l'ajuntament en partides socials al municipi que és només d'un 2.79% dels pressupostos municipals.

Davant d'aquesta realitat, no podem seguir ignorant les desigualtats de la nostra ciutat. Hem de treballar per aconseguir que Sant Cugat deixi de ser una ciutat exclusiva i esdevingui una ciutat inclusiva on càpiga tothom; on ningú es vegi obligat a marxar i on tothom visqui dignament. Tenim la sort de tenir els recursos necessaris per fer-ho, només falta la voluntat política de qui ens governa.

AINA BALADA és membre de Sant Cugat en Comú

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/opinio/141756.html

Copyright 2024 Cugat.cat